

Capitolul 13

Capitolul 13

Slujba ucenicilor în Israel și în mărturie, continuând propovăduirea Domnului

În acest capitol Domnul are în vedere îndeosebi slujba apostolilor în împrejurările în care urmau să se găsească, mai degrabă decât evoluția dispensațiilor și a căilor lui Dumnezeu cu privire la Împărăție – punct de vedere prezentat mai mult în Evanghelia după Matei, care dezvoltă acest subiect.

Vom remarca faptul că întrebarea ucenicilor prezintă într-o manieră generală subiectul care-i preocupa. Ei întreabă când se vor împlini judecata asupra templului și toate acele lucruri. Versetele 9-13 de asemenea, deși cuprind și câteva împrejurări care se găsesc în Matei 24, se referă mai degrabă la lucrurile pe care le găsim scrise în Matei 10. Era vorba într-adevăr de slujirea pe care ucenicii aveau s-o împlinească în mijlocul lui Israel și ca o mărturie față de acele autorități care aveau să-i persecute, evanghelia fiind predicată tuturor națiunilor înainte de venirea sfârșitului. Ucenicii trebuiau să ia locul pe care Isus îl ocupase în mijlocul poporului, adică să fie niște predicatori; dar mărturia lor trebuia să se extindă mult mai departe. Ei aveau să întâlnească toate greutățile posibile și persecuțiile cele mai dure.

Înștiințați mai dinainte de venirea unor zile de necaz fără egal

Avea să vină un anumit moment în care această slujire va lua sfârșit, iar acest timp era indicat prin semnul binecunoscut al urâciunii pustiirii. Atunci ei trebuiau să fugă. Aveau să fie niște zile de necaz fără egal, și semne și minuni care dacă ar fi cu puțință i-ar înșela chiar și pe cei aleși. Dar ei erau preveniți cu privire la aceste lucruri. După vremea aceasta totul va fi zdruncinat și Fiul Omului Se va întoarce. Mărturia va fi înlocuită de putere și Fiul Omului va strânge pe cei aleși ai Lui (din Israel) de pe toată fața pământului.

Judecata apropiată a Ierusalimului și cea viitoare

Mi se pare că în această Evanghelie Domnul prezintă laolaltă, mai mult decât în altele, judecata care urma să vină asupra Ierusalimului și judecata care este încă viitoare, atrăgând atenția asupra acesteia din urmă, pentru că Se ocupă mai mult de comportamentul ucenicilor Săi în mijlocul acestor împrejurări. Israel și tot sistemul în mijlocul căruia Domnul Se manifestase trebuiau să fie puse deoparte pentru un timp, pentru a introduce Adunarea și Împărăția în caracterul ei ceresc și apoi mileniul – adică Adunarea în gloria sa și Împărăția întemeiată în putere – timp în care sistemul legal și Israelul sub primul legământ vor fi în cele din urmă puse deoparte. În aceste două perioade de timp poziția generală a ucenicilor avea să fie aceeași; dar în ultima dintre aceste perioade faptele vor fi mult mai aproape de aspectele definitive. Și Domnul vorbește în mod deosebit despre aceasta. Totuși era nevoie de un avertisment adresat ucenicilor cu privire la aspectele care erau iminente pentru momentul în care se găseau cu privire la evenimentele care aveau să-l pună deoparte pe Israel și mărturia sa. Iar ei primesc aici acest avertisment tocmai din cauza pericolului care-i pândeă.

Efortul iudeilor pentru a restabili în vremurile din urmă sistemul lor împotriva hotărârilor lui Dumnezeu nu va face decât să aducă o apostazie deschisă și judecata finală. Va fi un timp de necaz fără egal despre care vorbește Domnul. Din momentul primei nimiciri a Ierusalimului de către Titus până la venirea Domnului, iudeii sunt puși deoparte și se află sub această judecată care se exercită asupra lor într-o măsură mai mare sau mai mică.

Durata necunoscută a slujirii în timpul absenței Stăpânului

Ucenicii sunt chemați să vegheze pentru că nu știu care este ceasul în care Stăpânul va veni. Această atitudine a ucenicilor este aici în mod deosebit înaintea ochilor Domnului. Despre această mare zi și acel ceas în care acestea se vor întâmpla, nu știu nici îngerii și nici chiar Fiul, în poziția de Profet. Pentru că Isus trebuie să stea la dreapta lui Dumnezeu până când vrăjmașii Săi vor fi făcuți așternut al picioarelor Sale, iar momentul în care El Se va ridica din această poziție nu este încă descoperit. Tatăl l-a păstrat, spune Isus, în propria Sa autoritate. Vedeți și Fapte 3, unde Petru le cere iudeilor să se pocăiască pentru ca astfel Domnul să vină din nou. Ei au respins mărturia Sa; și acum ei așteaptă împlinirea deplină a tot ceea ce a fost spus. Până atunci ucenicii au fost lăsați pentru a sluji în timpul absenței Stăpânului. El a dat poruncă mai ales portarului să vegheze. Ei nu știau la ce ceas va veni Stăpânul. Aceasta se aplică ucenicilor în relație cu Israel, dar în același timp este un principiu general pe care Domnul îl adresează tuturor.